

[Anker Lau.]

til den tid eksisterer? Eller skal den betalte skat refunderes?

Jeg tror, jeg kan regne med, at vi alle må være enige om, at når handelen ikke fik for-tjenesten ved skattens indførelse, kan man heller ikke pålægge den tabet ved lovens eventuelle ophævelse. Noget sådant ville af alle, også udenfor det pågældende erhverv, blive følt som en uret, som ingen — heller ikke i denne sal — kan have tilsigtet. Da der indenfor det pågældende område hersker en del uro og usikkerhed med hensyn til denne sag, vil jeg bede den højtærede finansminister om at fremsætte en beroligende udtalelse.

Det var med oprigtig glæde, jeg hørte statsministerens trontale i år, hvori det blandt andet nævntes, at man forbereder en lov om præmiering af opsparing. Der findes næppe noget større og mere betydningsfuldt formål end dette igen at få den private opsparing til at blomstre — og blomstre i tryghed. Men der er i denne forbindelse noget, som jeg må opfordre den højtærede finansminister til at tage med i sine overvejelser i den udstrækning, vore finanser tillader det. Det drejer sig om alle de gode og solide samfundsborgere, som allerede har opsparet, og som i disse år skal leve af renten af deres livs økonomiske resultat.

Vi ved alle, hvorledes de fleste af disse ældre mennesker har det i dag, og vi kan gøre os et begreb om, hvad de tænker om den udvikling, der har reduceret deres opsparede resultat til betydeligt mindre, end de mente at besidde. Vel kan man ikke give os ansvaret for alt, hvad der er sket af pengeforringelse i vor generation, men hvis vi ønsker den økonomiske sundhed genskabt i befolkningen og ønsker at fremme opsparringsviljen, synes jeg ikke, vi bør glemme alle dem, der gennem et langt liv sparede krone på krone op for at klare sig selv på deres gamle dage, og som nu ser, at det, de gemte, kun er det halve eller måske kun en trediedel værd. Jeg vil gerne så indtrængende, som jeg kan, henstille til den højtærede finansminister at overveje, om det ikke var muligt at række disse mennesker, som virkelig har gjort en indsats her i tilværelsen, en hjælpende hånd.

Dernæst vil jeg gerne bede den højtærede handelsminister overveje de muligheder, der

eventuelt måtte være for at indføre visse lempelser i de løbende deponeringsordninger. Disse ordninger synes jo at have virket godt. Jeg tror, der kan være nogenlunde udelt tilfredshed med forløbet af den periode, hvori de har virket; de har virket efter deres hensigt, og jeg tror, de aller fleste indenfor erhvervslivet er taknemlig for, at vi på denne måde, ganske vist på et begrænset område, dog kom bort fra planøkonomiens stive monopolssystem med attester som bremse på importen. Vi har opnået at forene frihandelens mange goder med et system, der sikrede, at importen ikke løb løbsk. Vi kan nu købe, hvor vi vil, hvad vi vil og kan nyde godt af konkurrencen mellem landene. De små importører, som man med en vis ret nærede frygt for i begyndelsen, klarer sig, og mange nye firmaer er opstået, således at nyimportørproblemet, som har voldt så mange kvaler gennem årene, også på dette område er løst. Prisudviklingen har været til ære for handelen og til gavn for forbrugerne.

Men det er jo ingenlunde sådan, at denne ordning med de meget store deponeringer har været tænkt som noget permanent, og det er jo heller ikke sådan, at erhvervslivet ikke ønsker den bort snarest muligt; man ønsker blot ikke at komme tilbage til den gamle ordning igen. Formålet med det, der her er påbegyndt, må formentlig være før eller siden, når mulighederne er tilstede, at nå frem til den fulde frihed, og til dette vil jeg naturligvis med største glæde yde min beskedne medvirken. Stillingen i dag på dette brancheområde er, såvidt jeg kan se, den, at der er varer nok af alle slags, ethvert behov kan dækkes. Der er hård konkurrence, prisfald, udsalg o. s. v., og da jeg tænkte over disse ting, rejste det spørgsmål sig for mig, om deponeringen mere tjener sit formål, om det mere er nødvendigt at have i hvert fald så stor en deponering som bremse på importen. Der er vist ingen, der i dag køber mere, end vi har råd til, således som markedet er, og således som kapitalforholdene iøvrigt har formet sig. Jeg vil derfor henstille til den højtærede handelsminister, at han, når han skønner, vi har tilstrækkelig sikkert grundlag derfor — der er jo ingen, der vil søge at forlede den højtærede minister til nogen eventyrpolitik eller noget i den retning, som man sommetider hører fra